

XI

Bốn Chín

Nhưng lá 9 đi liền nhau đến
báo hiệu sự tốt, tuy không tốt
lắm Song nếu lộn đầu lại xấu
Hai lá 9 hoặc ba lá 9 lộn ngược
dẫn đến lo âu, trở ngại không
ngờ. Bốn chín là một sự sùng
sốt sắp xảy ra...

TRƯỚC đó, Nicôn cũng sa bẫy. Cũng như Văn Bình, hắn tìm đủ cách thoát hiểm. Song nhân viên an ninh có nhiệm vụ rượt bắt và áp giải Nicôn đã tỏ ra già dặn trong nghề. Nicôn vừa trèo lên xe díp thì bị kẹp cứng hai bên. Phải tài giỏi bằng điệp viên Z-28 mới có hy vọng vung tay hất ngã xuống đường hai khối thịt cứng rắn, nặng không thua vô địch thể giới sumô này. Nicôn đành bấm bụng chịu đựng. Và trong thâm tâm, hắn tự hẹn khi về đến trụ sở Phản Giám sẽ cương quyết tháo cũi, xỏ lồng.

Nhưng xe díp lại dừng ở dọc đường.

Một chiếc xe bít bùng đã chờ sẵn. Loại xe này gần giống xe chở hàng Vôn-va-geu, vuông vức như cái hộp lớn bằng tôn dày. Nicôn hoàn toàn bị cô lập hóa. Sau khi cửa xe đóng lại, hắn không thể nhí ra ngoài. Khí hậu trong xe được điều hòa, mọi kẽ hở đều được nút kín. Căn cứ vào tiếng động cơ rú lớn và sàn xe hơi nghiêng. Nicôn biết là xe trèo dốc, Nhưng đi đâu, hắn không biết.

Xe đậu lại, tắt máy, Nicôn vô mộng. Té ra tài xế đã lái tuột vào bên trong ga-ra, cửa xập xuống kín mít, đèn được mở sáng, người ta mới cho phép hắn ra khỏi xe. Vì vậy, hắn mù tịt về vị-trí của tòa nhà hắn được chờ tới. Tuy nhiên, hắn vẫn nuôi một hy vọng chót.

Hy vọng gặp người quen. Cấp chỉ huy Phản Giám ở Thụy Sĩ có thể đếm được trên ngón tay, từ 3 đến 6 mạng là cùng. Nicôn không quen họ song đã quen mặt họ sau nhiều lần mở an-bom ảnh yếu nhân ra nghiên cứu. Và lại, hắn là đặc phái viên C.I.A. Phản Giám Thụy Sĩ khó có thể hành động cạn tài ráo máng với cơ quan gián điệp hùng hậu nhất nhì thế giới.

Nicôn vô mộng lần nữa khi được dẫn vào một văn phòng lớn bầy biện đơn giản nhưng sang trọng kế căn nhà xe. Người tiếp hắn không ở trong số người quen mặt. Cũng không phải là đàn ông như hắn.

Chủ nhân là một trang nữ lưu đẹp tuyệt vời.

Cô bạn có hẹn với hắn tại khách sạn President nổi tiếng về đẹp, song đem so sánh với nữ lưu đang ngồi sau bàn giấy đối diện hắn thì chỉ là ảnh nền với trăng rằm,

Nàng phải là xếp lớn Phản Giám vì bọn nhân

viên đục rựa bước vào phòng một cách rụt rè, và chào nàng một cách cung kính. Và phải là xếp lớn mới không thêm đếm xỉa đến sự thi lễ của những người chung quanh. Nicôn thấy nàng khoát tay, bọn nam nhân viện rón rén trở ra và đóng cửa lại thật nhẹ.

Nicôn vốn ưa đàn bà gầy. Nàng thuộc loại hoa hậu gầy. Nicôn lại ưa đàn bà chân dài, da nâu. Nàng có cặp giò dài bất tận và nước da nâu tràn trẻ sinh lực. Hân ngáy người, chôn chân giữa phòng, quên bằng điệp vụ thất bại nào nê, và tương lai mặt rệp đang chờ hân tại trung ương C.I.A.

Nàng uyển chuyển đứng dậy, đi vòng bàn giấy tiến về phía hân. Khi nàng ngồi, cặp giò đã dài và đẹp, khi nàng rún bước, bầu vật này càng dài và càng đẹp gấp bội. Nàng lại mặc quần sọt ngắn thun lùn, may sát thịt và cao tận háng nữa mới khốn khổ khốn nạn cho con mắt đa tình của hân. Kiểu quần sọt khiêu dâm thượng hạng này được nữ diễn viên màn bạc Ý Silvana Mangano trưng diện lần đầu năm 1949 trong phim «Gạo đắng», nhưng phải đợi hai chục năm sau, trải qua triều đại m ni-giúp, maxi rồi midi, phụ nữ năm châu mới biết bắt chước. Và hàng triệu chàng con trai trên thế giới đã mắc bệnh đau tim chỉ vì thời trang quần sọt tai ác đó...

Nicôn dán mắt vào quần sọt và đùi non của nàng. Nàng vỗ vai hân, kéo hân ra khỏi cơn mộng:

— Ông không biết gương ư, ông tham vụ ngoại giao đặc phái viên C.I.A. Nicôn?

Nicôn giật mình :

— Chết, tôi dăng trí, xin cô tha lỗi.

Nàng cười :

— Ông thấy tôi mặc quần sọt đẹp không ?

Nicôn liếm môi :

— Đẹp, đẹp, thưa cô rất đẹp.

— Nếu ông ngoan ngoãn, ông sẽ được thấy tôi mặc bikini hai mảnh. Da tôi nâu nâu vì tôi ham tắm nắng. Và khi tắm nắng, tôi có thói quen cởi bỏ tất cả. Ông còn ở lại đây, tôi sẽ mời ông đi tắm nắng chung với tôi.

Rồi nàng chếp miệng :

— Tiếc quá, tiếc quá !

Nicôn hỏi, giọng đầy tin tưởng :

— Thưa, tại sao cô kêu tiếc ?

— Vì tôi sợ ông không có hân hạnh đi tắm nắng chung với tôi. Ông khá khôi ngô, khá khỏe mạnh, gần hợp với típ đàn ông của tôi, nhưng ông ơi, công việc là công việc đầu có thiện cảm với ông tôi vẫn phải đặt công việc lên trên..

— Công việc... thưa cô... cô nói đến công việc nào ?

— Vụ án mạng vừa xảy ra. Nạn nhân là bà Phù Dung.

— Cô... cô là ai ?

— Là người được cấp chỉ huy cử ra để thăm vấn ông về vụ Phù Dung bị hạ sát tàn bạo.

— Cô dư biết tôi không phải là thủ phạm.

— Vậy thủ phạm là ai ?

— Mai Lãng. Hơn ai hết, cơ quan của cô đã biết người giết Phù Dung là Mai Lãng. Tôi có cảm tưởng vụ bắt tôi đã được bố trí từ trước.

— Trong nghề nghiệp này, bất cứ cái gì cũng được bố trí. Không có cái gì là ngẫu nhiên cả.

— Nghĩa là cô nhìn nhận tôi vô can.

— Tôi chưa hề xác định như vậy.

— Yêu cầu cô chấm dứt thái độ ồm ồm ở khó hiểu này. Một lần nữa, tôi xin lòng trọng nhắc lại : tôi là nhân viên ngoại giao, được hưởng quy chế bất khả xâm phạm. Tôi được quyền liên lạc với lãnh sự quán Mỹ. Nếu tôi bị cáo về tội giết người tôi được quyền thuê luật sư. Tôi chỉ chịu khai cung trước sự hiện diện của luật sư...

-- Vâng, tôi đã đọc kỹ những đoạn trong công pháp quốc tế nói về quyền lợi của nhân viên ngoại

giao. Chẳng giấu gì ông, tôi tốt nghiệp cử nhân luật ban công pháp quốc tế nên môn ấy ranh lắm ông khỏi cần nhọc công giải thích. Sáng mai, các công sở mở cửa làm việc, ông muốn tiếp xúc với tòa lãnh sự và luật sư riêng, tôi sẽ giúp ông tận tình.

— Cảm ơn cô. Phần cô cho tôi một căn phòng yên tĩnh và đủ tiện nghi để tôi ngã lưng, đợi đến sáng mai.

— Chấp thuận. Bây giờ, tôi chào ông. Ông mở cửa là thấy phòng ngủ ngay.

Nữ lang cười tủm tỉm, ngoắt tay chào Nicôn rồi uyển chuyển bước ra ngoài. Chao ôi, nàng đẹp ghê. Bước chân của nàng mềm mại ghê. Máu trong tim Nicôn sôi lên. Không hiểu sao hân lại cất tiếng gọi nàng :

— Nè cô ?

Nữ lang ngoảnh cổ, giọng thân mật :

— Ông cần gì ? Rượu nhé, để tôi sai nhân viên mang vào phòng cho ông.

— Không, không, tôi không cần rượu. Tôi chỉ cần hỏi cô một điều. Sự đối xử của cô làm tôi bối rối. Không lẽ cô bố trí lời tôi vào tròng rồi cho phép tôi ngủ một giấc no nê, đến sáng mai liên lạc với tòa lãnh sự để họ tôi về..

— Đưa ông về ? Ai nói với ông là ông sẽ được trả tự do ?

— Luật y khám nghiệm thi thể nạn nhân, các điều tra viên nghiên cứu các dấu vết tại phạm trường sẽ kết luận tôi hoàn toàn vô can. Bởi vậy...

— Lầm rồi, ông Nicôn ơi... Không hề ông lại có thể ngày thơ đến thế. Chúng tôi đã có dấu tay của ông. Dấu tay xiết cổ nạn nhân. Và dấu tay ở...

— Láo khoét. Đó là dấu tay giả mạo.

— Dĩ nhiên là dấu tay giả mạo. Nhưng ông ơi, ông ra tòa nói khăn giọng cũng chẳng ai tin ông. Chứng cứ sát nhân rành rành ra đó, ông khó thoát khỏi án tối đa. Tòa án chúng tôi không xử tử hình song ở tù chung thân, ở tù cấm cố, suốt đời trong khám tối, không được gặp ai, thì sống cũng như chết, phải không ông ?

— Tôi không giết người, tôi không...

— Ông nên đề giành sức lực đề thuyết phục ông tòa.

— Cô quả là yêu tinh thần nữ.

— Nói thật ông biết, nếu tôi là yêu tinh thần nữ ác nghiệt, tôi đã giao việc thăm vấu cho một cộng sự viên nào đó. Tôi đã chẳng hứa hẹn mời ông đi tắm nắng, và khoe quần sọt đẹp với ông. Chẳng qua

tôi muốn tìm cho ông một lối thoát êm ái. Nè, ông Nicôn... hàng trăm người đàn ông chỉ mong được đi tắm nắng với tôi rồi sẵn sàng chịu mất việc, chịu ngồi tù hoặc chịu beng đầu nửa mà tôi không bằng lòng. Riêng với ông tôi có cảm tình nồng hậu và đặc biệt, nên tôi mới giúp đỡ ông...

Cô gái «yêu tinh thần nữ» khoanh tay trước ngực, miệng cười chúm chím, mắt liếc Nicôn một cách lả lơi. Nàng là hiện thân của tình dục, làn da nâu nâu, cặp giò thon dài, đôi gò bồng đảo tròn nhọn, nhà sư đã sắp thành chánh quả mà xuân tình còn phát động đề vứt bỏ tất cả, huống hồ Nicôn chỉ là con người chưa đầy tục lụy.

Dường như phía trước của nàng chưa làm Nicôn diên đại bằng cái gáy trứng đều, cái lưng cong «tế yêu» hình thang cân đối, và nhất là cái mông dú đờn. nên giai nhân đột nhiên quay lại. Trời... nàng mặc quần sọt lại ngắn như bikini, và kêu gọi hơn cả bikini... Nicôn cố khám phá ra một nhược điểm nhỏ nhoi để xua đuổi sự thèm khát khỏi cơ thể, song hẳn quan sát đến toét mắt và nở tròng mà không tìm thấy một nếp răn, một vết gợn, chứ đừng nói đến theo hoặc tàn nhang nữa... Nàng nói đúng, hàng trăm, hàng ngàn, hàng vạn tên con trai trên cõi đất này sẵn sàng làm tôi mọi vô điều kiện

chờ nàng. Mắt số làm trong C.I.A. đau đớn thật đấy nhưng nếu được đền bù bằng..

Nicôn đành buông tiếng thở dài. Nhưng không phải tiếng thở dài biểu hiệu sự chán nản hoặc tuyệt vọng. Mà đó là tiếng thở dài của cô gái vừa được người yêu môn tròn đúng điệu.

— Cô bắt tôi phải làm những gì ?

Giai nhân quần «sọt» lắc đầu ra vẻ tội nghiệp :

— Anh dùng những danh từ nặng nề quá. Nhưng điều kiện này do thượng cấp quyết định, tôi chỉ có nhiệm vụ chuyên đạt đến anh. Xin anh hiểu cho.

Nàng gọi Nicôn bằng «anh» ngọt ngào và thân mật làm sao ! Nàng kéo ghế cho hắn ngồi, đẩy tờ giấy trắng lại trước mặt hắn, mở nắp bút máy, viết thử vào lòng bàn tay cho mực chảy đều rồi nói :

— Em đọc, anh viết. Chịu khó anh nhé ! Chỉ ba, bốn phút thôi. Xong xuôi, anh có thể tha hồ ăn no, ngủ kỹ.

Tuy mắt bị quáng gà vì sắc đẹp của giai nhân, Nicôn vẫn còn sáng suốt. Nàng chưa đọc xong hắn đã biết nàng sẽ đọc những gì. Có thể hắn sẽ viết bản thú tội. Thú tội hạ sát Phù Dung. Vì ghen tuông. Hoặc vì một nguyên nhân nào đó. Người ta sẽ trả

tự do cho hắn. Song cuộc đời điệp viên hành động của hắn được coi như đã chấm dứt. Chấm dứt hoàn toàn.

Nicôn hạ bút viết một cách ngoan ngoãn. Đứng như hắn tiên đoán, nàng bắt hắn thú tội. Hắn viết xong, nàng gấp tư mảnh giấy, cất kỹ trong xú-chiên rồi hôn chùn chụt vào má hắn, Lẽ ra hắn phải lợi dụng tình thế để gỡ gạc tận tình. Nhưng hắn lại ngồi đờ ra như vừa bị ăn trái dấm vào xương hàm. Là võ sư quyền Anh, từng lãnh nhiều đĩa-rét xứng xứng, song chưa lần nào hắn lại ngồi đờ ra như lần này. Hương thơm từ da thịt nàng tỏa ra như có ma lực lạ lùng hóa giải mọi ước muốn của hắn.

Tiếng nói êm êm như bản nhạc tình của giai nhân vụt choang xuống tai Nicôn, nặng hơn cả chục quả đĩa-rét gom lại :

— Phiền anh nhắn vài lời cho đại tá Z.28.

Nicôn chồm người :

— Z.28 ? Có cũng biết Z.28.

— Phải. Z. 28 mới là ai chính trong vụ này. Anh chỉ đóng vai phụ.

— Tôi không biết hắn ở đâu.

— Chẳng sao. Chúng tôi vừa tóm huyệt hắn. Nhưng sớm muộn rồi cũng gặp.